



**Francis Dorff:
A rabbi ajándéka**

Volt egy híres kolostor, amelyre nagyon nehéz napok szakadtak. Régebben a sok épületet mind megtöltötték a fiatal szerzetesek, és a hatalmas templomban csak úgy zengett az ének, de most teljesen elhagyatott volt. Az emberek nem jöttek ide, hogy az imádságból táplálékot nyerjenek. Csak egy maréknyi szerzetes csoszogott a folyosókon, és nehéz szívvel dicsérte Istent.

A kolostor melletti erdő szélén állt egy kunyhó, amelyet egy öreg rabbi épített. Időről időre eljött ide, hogy böjtöljön és imádkozzék. Soha senki nem beszélt vele, de amikor csak megjelent, a szerzetesek között híre szaladt: „A rabbi az erdőben sétál.” És amíg ott volt, a szerzetesek úgy érezték, hogy imádságos jelenléte erővel tölti el őket.

Egy nap az apát elhatározta, hogy felkeresi a rabbit, és kitarja előtte a szívét. A reggeli szentmise után el is indult az erdőbe. Amikor elérkezett a kunyhóhoz, látta, hogy a rabbi ott áll az ajtóban üdvözlésre tárt karral. Mintha már jó ideje várta volna az apátot. Megölelték

egymást, mint két barát, akik régóta nem találkoztak. Aztán megálltak, és csak nézték egymást olyan széles mosollyal, hogy majdnem túlnyúlt az arcukon.

Egy kis idő múltán a rabbi betessékelte az apátot. A szoba közepén egy faasztalon a nyitott Szentírás feküdt. Odaültek egy pillanatra, hogy a könyv jelenlétében legyenek. A rabbi sírva fakadt. Az apát sem tudta tartóztatni a könnyeit, a kezébe rejtette az arcát, és ő is sírni kezdett. Életében először a könnyeivel kitárta a szívét. A két férfi úgy ült ott, mint két elveszett gyermek, zokogásuk betöltötte a kunyhót, nedvesre sírták az asztalt is.

Miután elapadtak a könnyeik és minden ismét csendes lett, a rabbi fölemelte a fejét. „Te és a testvéreid nehéz szívvel szolgáljátok Istent – mondta. – Azért jöttél, hogy tanítást kérjél tőlem. Adok neked tanítást, de csak egyszer ismételheted el. Miután elmondtad, soha senkinek sem szabad hangosan elmondania.”

A rabbi egyenesen az apát szemébe nézett és így szólt: „A Messiás köztetek van.”

Egy darabig mindent csönd borított. Aztán megszólalt a rabbi: „Most menned kell.”

Az apát szó nélkül távozott, nem nézett vissza.

Másnap reggel összehívta a szerzeteseit a káptalanterembe. Elmondta nekik, hogy tanítást kapott „a rabbitól, aki az erdőben sétál”, és hogy ezt a tanítást soha senki nem ismételheti el hangosan. Aztán egyenként testvéreire nézett, majd így szólt: „A rabbi azt mondta, hogy egyikünk a Messiás.”

A szerzetesek meglepetten néztek. „Mit jelenthet ez?” – kérdezték egymást. „János testvér a Messiás? Vagy Máté atya? Esetleg Tamás testvér? Én vagyok a Messiás? Mit jelenthet ez?”

Mindnyájan alaposan meg voltak zavarodva a rabbi tanításától. De soha senki nem mondta ki ismét.

Amint múltak a napok, a szerzetesek lassacskán megkülönböztetett tisztelettel kezelték egymást. Valami nemes, szívélyes és barátságos meghittség vette őket körül, amelyet nehéz lenne megfogalmazni, de lehetetlen volt nem észrevenni. Úgy éltek együtt, mint akik végre rátaláltak valamire. De úgy imádkozták együtt a Szentírást, mint akik folyton keresnek valamit. Az alkalmi látogatókat nagyon megfogta a szerzetesek élete. Nemsokára jöttek is közel- s távolról az emberek, hogy imádságukból táplálkozzanak, és újra fiatalok kérték, hadd lehessenek a közösség tagjai.

Azokban a napokban a rabbi már nem sétált az erdőben. Kunyhója romokban hevert. De az öreg szerzetesek, akik a rabbi tanítását a szívükben hordták, valahogy mégis úgy érezték, az ő imádságos jelenléte most is erővel tölti el őket.